

Quan era jove creia, com la majoria de la gent jove, que hauria de morir jove. A dins hi tenia tanta joventut, tant començament, que només podia imaginar un final violent i preciós; jo no estava feta per a la decadència gradual, això ho tenia clar. Ara tinc cent anys i encara soc viva. Potser només en tinc noranta, no ho sé ben bé, però possiblement ja són cent. Excepte el banc que em gestiona el compte, ningú no sap que encara existeixo. Un cop al mes vaig a la finestreta i trec una petita suma. Visc gastant molt poc. Tot i així, cada vegada em fa por que l'empleat de la finestreta em digui que ja no em queden diners. Jo tenia alguns estalvis, però no em puc imaginar que bastin per a tants anys que fa que en visc. Potser cobro una petita pensió d'algú. Però potser només tinc noranta anys o soc encara més jove i tot. El món ja no m'interessa, així que no sé quins temps hi corren. Quan a casa se m'acaba el menjar, surto al carrer

a comprar. De vegades hi ha mercat, és on m'agrada més comprar perquè entre tanta gent és on menys crido l'atenció. No em trobo mai coneguts, però no estic segura de si els reconeixeria. Probablement fa molt que són tots morts i jo soc l'única que continua viva. Em meravello que a la meua edat encara pugui caminar tan bé. Portar les provisions fins a casa no m'és cap gran esforç, encara que, com que faig la compra per a dues o tres setmanes, pesen força. Per això de vegades dubto de la meua edat i considero possible que hagi mesurat malament el temps que passo al meu pis.

A casa no tinc cap mirall on poder comptar-me les arrugues i determinar l'edat a partir d'això. Temps enllà, fa cinquanta anys o quaranta o seixanta, era tardor, això ho sé segur, quan vaig decidir no afegir cap més episodi als episodis de la meua vida, els vaig esmicolar tots. Als vespres o als matins, quan em canvio de roba, podria examinar-me l'estat de la pell al cos nu, si no fos que dècades enllà em vaig espatllar la vista expressament.

El meu darrer amant, per culpa de qui em vaig retirar del món quan em va deixar, es va descuidar les ulleres a casa meua. Vaig portar-les durant anys i vaig fusionar els meus ulls sans amb el seu defecte de visió fins a crear una borrositat simbiòtica com a darrera possibilitat de ser a prop d'ell. Quan un dia,

mentre m'estava bullint una sopa de pasta amb una mica de pollastre, les ulleres em van caure al terra enrajolat de la cuina i se'ls van trencar els vidres, els meus ulls ja havien desaparegut la seva agudesesa visual innata, de manera que no vaig trobar a faltar gaire les ulleres. Des d'aleshores són a la tauleta de nit i de vegades, tot i que cada cop menys, me les poso per sentir el que sentia el meu amant quan les portava.

Recordo molt bé el meu amant. Sé quin aspecte tenia quan entrava a casa meva, vacil·lant, amb passes mesurades, com un saltador d'alçada que agafa embranzida i no pot fallar el punt de batuda; puc seguir el rastre de la seva olor com si acabés de sortir d'aquesta habitació; quan és fosc i estic cansada, puc sentir els seus braços envoltant-me l'esquena. Només he oblidat el seu nom i per què em va deixar.

Un dia, era tardor, això ho sé segur, se'n va anar i no va tornar més. És possible que es morís. De vegades crec recordar que fa trenta anys o cinquanta o quaranta va sonar el telèfon i una veu, segurament la veu de la seva dona, em va dir que el meu amant era mort. Abans va dir el seu propi cognom, que també era el d'ell; des d'aleshores l'he oblidat. Però també pot ser que tot això només m'ho imagini. Ja fa massa que m'estic aquí i m'invento històries que puguin explicar per què temps enllà, una nit de tardor que no plovia, va marxar de casa meva, amb presses

perquè ja era una mica massa tard per justificar raonablement la seva absència a casa, i després ja no va tornar més.

El vaig esperar. Durant setmanes no vaig gosar sortir de casa per por que ell pogués tornar just en aquell moment i aleshores, com que jo no hi seria, anar-se'n per sempre. De nit posava el telèfon al costat del coixí. Mentre l'esperava només pensava en ell. Reproduïa una vegada i una altra cada moviment, totes les paraules que ell m'havia dit mai, les nostres abraçades nocturnes. Em podia imaginar el meu amant d'una manera tan propera que era capaç de ser feliç durant hores, com si ell hi fos en carn i ossos. Amb el temps em vaig acostumar a esperar inútilment. Si és possible esperar sense confiar que el que esperes es compleixi, això és el que vaig fer jo i, de fet, avui encara espero. L'espera ha esdevingut una cosa natural en mi, i la inutilitat de l'espera ja fa molt que no em dol. No sé quant de temps vaig conèixer el meu amant, si va ser molt o no gaire, però va ser prou per omplir de records quaranta o cinquanta anys, molt de temps.

Jo ja no era jove quan vaig decidir continuar la meua vida com una història d'amor ininterrompuda i sense fi. El meu cos ja es trobava en aquell estadi de la decadència que traïx la senilitat incipient en les parts més compromeses. Natges flàccides, ones de

carn tova a la panxa i a la cara interior de les cuixes, el teixit conjuntiu sota la pell que es descomponia en bonyets. Tot i així, encara tenia la joventut arrapada a la silueta; amb una llum afavoridora i un posat que tibés la pell i la carn, encara creava la il·lusió de no tenir la joventut més lluny que la vellesa.

Per sort, desconec la imatge lamentable que ara dona el meu cos. M'he tornat força seca, i quan m'estic al llit ajaguda de costat he de posar-me la manta entre els genolls, perquè els ossos se'm claven. De fet, les poques vegades que surto al carrer m'és indiferent l'aspecte que ofereixo a la gent. A la meva edat n'hi ha prou de no fer fàstic als congèneres per considerar-ho bellesa. Encara em dutxo amb regularitat i vigilo que el nas no em ragi.

Després que el meu amant em deixés, vaig treure els llençols on havíem estat junts per últim cop i els vaig desar sense rentar. De vegades els agafo de l'armari i els poso, parant compte que no es perdi cap cabell ni escata de pell del meu amant. La funda de l'edredó té un estampat de flors grosses que em fan pensar en plantes carnívores, de color verd, lila i vermell viu. El llençol de sota és negre, així que l'esperma del meu amant encara s'hi distingeix de manera clara i preciosa, una taca no gaire gran amb forma de caniche assegut i, a tocar, una altra de més gran, una figura amb els contorns menys nítids que

sempre que me la miro m'ofereix noves possibilitats d'interpretació, com núvols que corren pel cel.

Em trec la roba i m'estiro al llit. El meu amant s'està assegut entre les plantes carnívores, recolzat contra la paret amb l'esquena recta; el coll també el manté ben estirat, cosa que li confereix un aire decidit, per bé que només ho fa per descarregar la columna vertebral, perquè el meu amant no és més jove que jo, fins i tot té uns anys més. Només en distingeixo la silueta, l'habitació està gairebé a les fosques. Quan xucla la pipa sento com obre la boca per agafar aire; aleshores sempre espero una frase, cap de concreta, només una frase, però no la diu. No em mira, sinó que a través de la foscor fita la finestra rere les cortines passades. M'encenc un cigarret i d'alguna manera m'esmunyo sota les seves mans. Aquell vespre de fa quaranta o seixanta anys només feia dues setmanes que ens coneixíem.

Si ho recordo bé, en algun moment vaig estudiar biologia, però també podria ser geologia o paleontologia; en tot cas, quan vaig trobar el meu amant ja feia temps que em dedicava a estudiar esquelets d'animals prehistòrics i treballava al Museu de Ciències Naturals de Berlín, que també va ser on vaig veure per primer cop el meu amant. En aquell temps, i potser encara avui, el museu tenia l'esquelet de dinosaure més gran que es pogués visitar en cap museu.